

[Jens Thoft]

mer, og nu vender de hjem til det danske hospitalsvæsen og til det danske sociale sikrings-system, og før de gør det, bringer de altså deres formue i ly ved at indbetale på livsforsikringer. Så slipper de for indkomstskat, de slipper for formueskat, og ikke nok med det: De får såmænd også ret til alle sociale frynsegoder i Kongeriget Danmark. Så store idioter synes jeg altså ikke vi bør være. Vi har med største ulyst set på disse slamberter, undskyld, SF's folketingsgruppe pålagde mig at sige på disse mennesker, og det er et ualmindelig godt sted at sætte ind. Det sker nu, og tak for det! SF støtter lovforslaget. Det muliggør også, at forsikringsselskaberne kan operere internationalt, og for SF's skyld ingen alarm, hvad det angår.

Det var så rosen, nu kommer kritikken. Hvorfor i alverden gør man forsøg på at lave en overgangsordning, som er indrettet så tovtligt, at enhver, der påtænker at flytte tilbage til Danmark, får mulighed for først at bringe formuen i ly, hvis den bare er bragt i ly i formel forstand dagen før fremsættelsen af dette forslag? Så er alt o.k., også selv om den pågældende først vender tilbage om et år, om to, om ti eller om tyve år. Hvorfor nu denne overgangsordning? Hvad er det for berettigede forventninger, disse mennesker, som i sin tid stak af fra fællesskabet og de forpligtelser, de havde i Danmark, har? Enhver burde vide, at laver man sådan en overgangsregel, skal der en ualmindelig god moral for forsikringsselskaberne på den ene side og skatteflygtningene – de har i øvrigt vist i forvejen, de ikke havde nogen moral – på den anden side til ikke at sætte en forkert dato på aftalen. Selskaberne og skatteflygtningene har jo en helt identisk interesse i at fuske med datoen, og ikke en levende djævel vil kunne opdage, at der er fusket med den; ikke andet end at man kan se, at der er tegnet en utrolig masse livsforsikringer i mandags.

Det minder mig en lille smule om den tосsede overgangsregel, Folketinget lavede i stoppet for ejerlejligheder i slutningen af 1970'erne, hvor enhver, der kunne få en landinspektør til at skrive falsk, kunne score kassen. Også dér havde vi et eksempel på, at landinspektøren sikrede sig en kunde ved udstykningen af ejerlejligheden, og ejeren af ejerlejligheden kunne score kassen, så også dér var der helt identiske interesser.

Hvorfor gør man det, at man, når man nu endelig lukker et hul – og det synes jeg ministeren skal have ros for, det er godt nok – så lukker hullet med en tragt, hvorigennem de smarte og de skruppelløse skal have særlige rettigheder? Hertil kommer så, som jeg også nævnte det forleden dag i spørgetiden, at netop i dagene forud for fremsættelsen havde forsikringsselskaberne utrolig travlt med at advisere mulige kunder om ordningen, fordi de kendte lovforslaget og dets tåbelige ikrafttrædelsesbestemmelse. Alene af den årsag ser jeg ikke nogen som helst grund til at beskyttede disse folk.

Selv om det er med stor ulyst, kunne vi måske godt bringes til at stemme for en ikrafttræden, der ikke rammer folk, som allerede var flyttet til Danmark, eller som havde foretaget sådanne dispositioner, at de måtte siges at være umiddelbart foran tilbagevenden, f.eks. solgt haciendaen i Spanien og købt strandvejsvillaaen i Helsingør eller fået bindende forhåndsbekendtgørelse i Ligningsrådet eller den slags. Men folk, der vender tilbage om 5, 10, 15 eller 20 år, hvorfor ønsker man at sikre lige præcis deres rettigheder? Og hvad er det for nogle krav, de har på fællesskabet, så vi beskytter deres rettigheder, for at de bagefter kan unddrage sig fællesskabet mest muligt? Selv om vi altså støtter lovforslaget i SF, støtter vi bestemt ikke ikrafttrædelsesreglen.

Jeg vil også sige, at vi beklager, at ministeren ikke var i stand til at holde sit indgreb så tæt ved kroppen, at forsikringsselskaberne ikke fik nys om det, inden det blev fremsat, for det er virkeligheden: Forsikringsselskaberne kendte godt den præcise formulering af ikrafttrædelsesbestemmelsen allerede om mandagen, dagen før lovforslaget blev fremsat.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Jeg skal forsøge både over for hr. Jens Thoft og hr. Stavad at forklare mine betragtninger med hensyn til overgangsbestemmelsen.

Det er ikke så simpelt som at sammenligne med en forhøjelse af en vægtafgift eller af ejendomsskatterne. Det er afgifter, som er fastsat af lovgivningsmagten. De mennesker, lovforslaget her skal, om jeg så må sige, ramme, har helt legalt indgået en civilretligt gyldig aftale med nogle forsikringsselskaber. Den er juridisk